

дупка. Дѣдо Симо свали торбата отъ рамото, и както бѣ завързана, тъй я хвърли въ дупката. Торбата зашава и отъ тамъ измяука котка.

Момчетата се отдръпнаха и побѣгнаха.

— Чакайте, заровете я! — заповѣда старецътъ.

Чу се звънъ отъ лопатитѣ, изкочи искра отъ удара, чу се още еднажъ жално котешко „мя-у-у“.

Дѣдо Симо бѣше слушалъ отъ стари хора, че, ако се зарови жива котка въ полето, суша настава . . .

Нѣколко дни и ноци се бори съ себе си старецътъ, но не можа да се удържи, направи магията.

— Грѣхота е, — мислѣше си старецътъ, — животинче е, па току живо да го заровишъ! . . . Ала кривъ ли съмъ азъ? . . . Вали, . . . вали, . . . земята се продѣни! . . .

(Следва въ втората книжка).

Александъръ Спасовъ

СЛАВЕЙ И КРЕЧЕТАЛО

Басня

Единъ славей, кацналъ на една върба, край една воденица, запѣлъ сладко. Той кършилъ гласа си, извивалъ пѣснитѣ си, но напраздно. Кръшниятъ му гласъ и чуднитѣ му пѣсни се губѣли въ шума на воденицата, въ тракането на кречеталото. Мливаритѣ слушали това грозно тракане и се радвали.

Славейтъ се натжилъ и извикалъ:

— Млъкни, ти тѣпо и дървено кречетало! Не виждашъ ли, че гласътъ ти и пѣснитѣ ти не сж пѣсни, а само диво кречене. И тѣзи хора седнали да те слушатъ!

— О, Славейко! — рекло кречеталото, — твоитѣ укори сж смѣшни. Твоятъ гласъ, наистина, е кръшенъ, пѣснитѣ ти сж чудни, но сж само пѣсни. Тѣ веселятъ само сититѣ, а моятъ гласъ и моитѣ пѣсни правятъ зърното на брашно и даватъ хлѣбъ на гладнитѣ. Моитѣ пѣсни може да не веселятъ тебе, но за гладнитѣ — тѣ сж ангелски пѣсни!